LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik **minden vasárnap.** Ára 3 hóra csak **egy** forint.	**Az előfizetési pénz** a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.	Pest, május 5. 1867. 5. szám.	**Gyüjtőknek** **öt előfizető** után tiszteletpéldány jár.	**SZERKESZTŐI IRODA:** Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

Szabad polgárok nótája.

Erre a nótára: „Kossuth Lajos azt izente
Nem soká lesz regimentje."

Föl polgárok! válaszszatok
Pest városnak **polgárnagyot**,
Ritka madár a bizalom . . .
Ott fészkel a baloldalon,
Éljen a haza!

Szabadságnak szép virága!
Tiszta szivek piros lángja;
Kinek ily láng keblében ég . .
Nem adja el becsületét,
Éljen a nemzet!

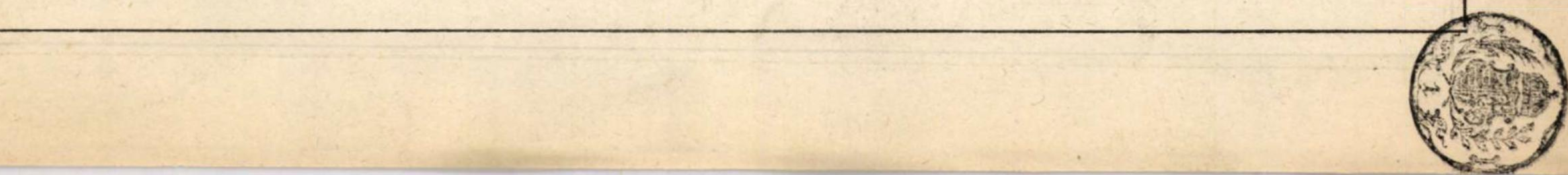
Csak az, **alkotmányunk** őre!
Ki bizton halad előre;
S ha veszélyben van hazája?
Éles kardját annak szánja.
Éljen a magyar!

Elvész az a nép magától,
Mely nem igaz ügyet pártol . . .
Büszkesége letiporva —
Hever az utczai porba . . .
Gazzal egy sorba.

Föl föl tehát, válaszszatok —
Magatoknak polgárnagyot;
Annak kiáltsatok **„éljent"**
Kinek multja lent, mikép fent . . .
Nem hoz ránk szégyent.

Minden becsületes polgár!
Csak az egyenes uton jár;
Tiszta jellem hű barátja!
Szivből utánnam kiáltja:
Éljen hát Vidats!

LUDAS MATYI.

Tréfás adomák.

Elhatároztatván Debreczen városa által, hogy az utczák légszeszszel világittassanak, a gázlámpák egyikét történetesen oly czivis pógárnak ablaka fölébe tették, kinek a gázvilágitásról legkevesebb fogalma sem volt.

Midőn tehát az uj lámpát feltették, s a szomszédok azt gyönyörködve nézegetnék, monda az egyik szomszéd a czivisnek: „na hallja, kelmed ugyan szerencsés ember, mert ezután kendnek nem kell már se mécses se gyertya, majd világit ez a lámpa, egész éjszaka. . .

„Világit ám — vága közbe tréfásan egy csizmadia, ki a czivisnek épen tőszomszédja vala, és szerette volna, ha az ő ablaka fölé tették volna a gázlámpát — csak hogy ő kigyelmének egész éjszaka fel muszáj ám virasztani, hogy koppantgasson.“

„Viraszt ám a fene . . . de nem én . . . koppangassa a ki ide csináltatta, — de iszen majd teszek én róla, . . . nem lesz ez a lámpás mindjárt itt . . . azzal vette a mi emberünk botját és gubáját és ment egyenesen a város házához, és kérdé a kapitánytól, hogy ki csináltatta az ő engedelme nélkül az ő háza végire azt a lámpást, mert ő nem akarja, hogy az ott legyen, . . . le kell venni most mindjárt, — mert ha nem hát majd leüti ő. . . nyakaskodék a czivis pógártárs.

„Menjen kelmed a város mérnökéhez, — oda tartozik ez a dolog, — igazittsa el azzal.“

El is ment az atyafi a város mérnökéhez s annak is elmondá ugyan azt, mit a kapitánynak.

„Hát ugyan miért nem akarja kigyelmed, hogy ablaka felett legyen ez a lámpa, — hiszen más ember még örülne rajta, hogy világosságot terjeszt a háza körül, — igyekvék kapaczitálni a mérnök.

A czivis ugy okoskodván, hogy ha megmondja, mert nem akar egész éjszaka virasztani és koppantgatni, — majd oda magyarázza a mérnök, hogy ő ki akar bujni a közteherviselés alól, — ennélfogva elhallgatá szépen a valódi okot — és rimánkodva kéré a mérnököt, — tétesse azt a lámpást akármelyik szomszédja házára, csak az övére ne.

A mérnök sok rimánkodásra meg is tette aztán ezt a barátságot, és most a csizmadia ablaka felett világit a gázlámpa, még pedig oly fényesen, hogy a foldozást rendesen annak a világánál teszi meg Bikacs uram.

Persze a czivis meggyőződvén később, hogy bizony nem kell azt a gázgyertyát koppantgatni, — rettentő ellensége lőn a csizmadiának — ki oly csuful rá tudta szedni.

A Bach és Smerling uralkodási korszakában egy hórihorgas hosszulábu cseh biró szolgáltatta az igazságot X. városában. Bizonyos perben . . . K . . . ügyvéd, ki igen kicsi termetü és még igen fiatal, de annál nagyobb eszü emberke vala, — mint tanu kihallgatandó; midőn tehát magát jelenté a határnapon, kérdé a cseh töle:

„Mily állásu ön?“

„Ügyvéd vagyok.“

„Ön ügyvéd? hiszen barátom maga a zsebemben is elférne“ monda kicsinylőleg a cseh főnök.

„Lehet, hanem akkor, bizonyosan több tudomány lenne az ur zsebében, mint a . . fejében.“

Egy pesti gyógyszerész, nagy lármával és sarlatériával hirdeté a lapokban legbiztosabb és leghatásosabb b a j u s z, s z a k á l l é s h a j n ö v e s z t ő s z e r e i t.

Egy uri ember, kinek koponyájáról egyetlen egy szálig leseperte a betegség haját, felkeresi tehát a királyutczai csodapatikát, hogy a legbiztosabb hajnövesztő csodaszert megvegye de midőn a patika ajtón belép, mit lát? . . . három négy laboránst vagy is patikáros segédet épen oly hajtalanul mint uri maga . . . egyik kopaszabb volt a másiknál.

„Mivel szolgálhatunk“, kérdék a segédek a belépőtől.

„Nekem bizony az a hirhedt legbiztosabb hajnövesztő szerre lett volna szükségem, de miután látom, hogy az urak magok sem tudják koponyáikat begyepesiteni, — tehát ajánlom magamat.“

G . . . megyében nagyszerü traktát adott az uj főispán. A lakomán a megye öt képviselője is jelen vala, négy Deák párti és egy baloldali.

Egyik szónok poharat emelvén először ivott a főispánért, kinek hazafias érdemei elsorolása közben azt is felemlité, hogy minő jó vadász, Áfrikában Nubia sivatagain oroszlánokra is vadászott már; azután pedig egy szuszra ivott a Deákpárti négy képviselőért, kiké a kiegyezés és közösügyi javaslat borostyán koszoruja.

A baloldali képviselő látván, hogy őt kifelejtette toasztjából a szónok, poharat emelt a főispánra s igy kezdé beszédét:

„Elismerem én e megye uj főispánjának az előttem szólló által fölsorolt valódi érdemeit, tudom hogy kitünő jó vadász, oroszlánokra is vadászott már; de arra kérem a tisztelt főispán urat, hogy ezen uj méltóságában aztán a t i g r i s e k e t l e n e p u s k á z z a.“

Eredeti levelek.

VI.

Thekültetes szőrkhesztjü ór!

Lodas orasagud köldötte nekem az ojságába atthul a föstüs czigánytul egy izenet, s khérte thüllem egy kis m a c z e s t, khüteleségemnek thartum szörkhesztjü órnak a thiszteletes példányért nem csak maczest, hanem bizunyus ojságukat is khöldeni.

Elmolta már a purim az ürüm napja, ki ürölthe magát minden beesölethes khikheresztelkedett zsidó, mert vult egy grojszen bálja az izraelita edjletnek, hol ki tánczulta magát Hársli Smili is a lében Rákheljével azon a csordáson: p i r u s k h ü k ö r i c z a s z á r, k a p á l a t l a n m a r a d t á l, meg azon a nután: e j h u j v i r á g u m, l e s z a k a s z t u m a n y á r o n; le is szakasztuttam, de nem a virágut, hanem a nogyságus áren dás felesige ruhájának a slepjit. Meg is titulálta érthe „szi siker! mesiker!" mi zsidóul oszt jelenti, részeg bulond. Ezért elmehettem a bálba ...

Már láthum hogy semmi sem lesz abbul, hogy a zsidót emancipáljanak, mert ott volt a bálba sok szép zsidó kisaszunka, edjik ugy szagultatta magát mintha lette volna csopa vanilia, — másik pedig otkholonban fürdötte meg, harmadik oly pumpásan illatozta mintha lette volna muskátli szegfő, és még is a magyar gavallérosok nem ugráltattak meg üket, hanem árolták a petrezselem, mint a kufa. Végre egy inditványom vulna a milthuságus förendek és képviselü orakhuz, hogy ha a pápáról mondanak p á p i s t a, kálvinusrul k a l o m i s t a, Lütherrül l u t h r i s t á, miért ne lehetnénk mi Ábrahámról — ábrohámisták?

Legküzelebb ha üsszegyütt az országgyölés — felhatalmazom szerkeszthü orat, hogy inditványomat ojságában kidrukkoltathassa.

Hársli Smili.

Tigriskörmök.

A horvátok erősen követelik magoknak Fiumét, holott az Magyarországnak elválhatlan része már nevénél fogva is. Igazolja ezt azon történelmi adoma, hogy a hét vezérek egyike e szavakkal foglalá el a tengerparti várost: ez a város pedig leszen „**f i a m é**," vagy alföldi szójárás szerint **f i ú m é**. Ergo Fiume a miénk.

Egy bécsi német végrendeletében 1400 forintot hagyományozott Napoleon császárnak. Ha ez öszveget a sógor az osztrák státus adóság törlesztésére adta volna, akkor a **négyezernyolczszáz millió** adósságból Magyarországra az országgyülés többsége által elfogadott közös ügyi javaslat folytán **kétezerháromszázötvenhétmilliónégyszáznyolczvankilenczezerháromszáz** forintocska jutott volna csak.

A kétfejü sas és a szentlélek. Az is furcsa összetalálkozása a véletlennek, hogy a volt policzia hivatalnak kapuja felett pompázó kétfejü sas, midőn egy éjjel elrepült, más nap reggel már a szent léleket ábrázoló galamb szállott a helyére. Nem tudjuk elénekelte-e a kétfejü sas, mielőtt elrepült a zsoltár eme szavait:

„Jerr kedves vendég nálunk szállj, —
Bününktől ne iszonyodjál."

Azt hallani innen is, onnan is, hogy mióta Pulcz alias volt policzájbiztos a magyar miniszteriumnál fungál, a budapesti s p i c z l i k (titkos fülelők) testületileg akarnak folyamodni a kormányhoz, hogy a hazának tett 19 évi hű szolgálatukért illőleg megjutalmaztassanak.

A vidékről panaszkodnak hogy a tisztujitási manővereken némely képviselők Deák Ferencz nevét használják fel eszközül, hogy czélt érjenek. Ez igen természetes, mert azok a képviselők, kik ily elv monopoliumot üznek nagy hazánkfia köpönyege alatt, saját neveikkel és elveikkel, nem igen dicsekedhetnek ám.

Valami f é l b o l o n d n a k abban telik paszszziója, hogy Ludas Matyi szerkesztőjéhez minden héten névtelen (anonym) levelekkel köszönt be. Irmodoráról itélve a k u t y a p e c z é r n é l magasabb rangban állhatott, bizonyosan kicseppent provisorius b e a m t e r! vagy hivatalát vesztett s p i c z l i!.. ki elkeseredésben nemcsak Ludas Matyit, hanem a „Magyar Ujságot" is elátkozza. A szegény ördög választ kér leveleire, de hát hova küldjük a feleletet? a lipótmezőn épülő o r s z á g o s t é b o l y d a 1-ső s z á m á b a?

Ugy látszik, hogy bizonyos nagy urak kutyába se veszik a közvéleményt?

Ime Polcz ur az öszves hazai sajtó által egyhangulag nyilvánitott ellenszenv daczára csakugyan elfoglalta a pólczot magyar felelős miniszteriumunk sajtó osztályában.

De hát ki ezen Polcz? a kedves Polcz? e drága Polcz? ugy-e kiváncsi vagy reá vidéki becsületes atyámfia!

Hát az a derék ur Bachsmerlingprottmannvorafka leghivebb szolgája, ki még csak nem rég bizonyos irónak, ki a Kossuth nevét kimerte száján bocsátani ezt mondá:

„G l a u b e n S i e — w i r l e b e n i n e i n e r Z e i t, w o K o s s u t h d e r H e r r i s t" (magyarul mondva „azt hiszi ön, abban az időben élünk, melyben Kosuth az ur?)

Soha sem hittük jobban drága Polcz ur! mint mostan és vigyázzon ön, nehogy a miniszteriumban ott találja.

Girgl kártyacsináló engedélyt nyert, vagy talán szabadságot vett magának kártyáira a magyar miniszterium arczképeit nyomatni, ilyetén képen.

Veres disznó = Andrásy és Festetics.
Tök disznó = Wenckheim és Eötvös.
Zöld disznó = Lónyai és Horváth.
Makk disznó = Mikó és Gorove.

Mulatságos aztán látni és hallani, miképen diskurálgat a fiatalság játékközben, például:

a k a l a b r i á s z b a n „mért nem ütötted agyon Gorovét, hisz kezedben van a tökfilkó!

vagy a f e r b l i b e n „mi van az elsőnek?"

„Három király."

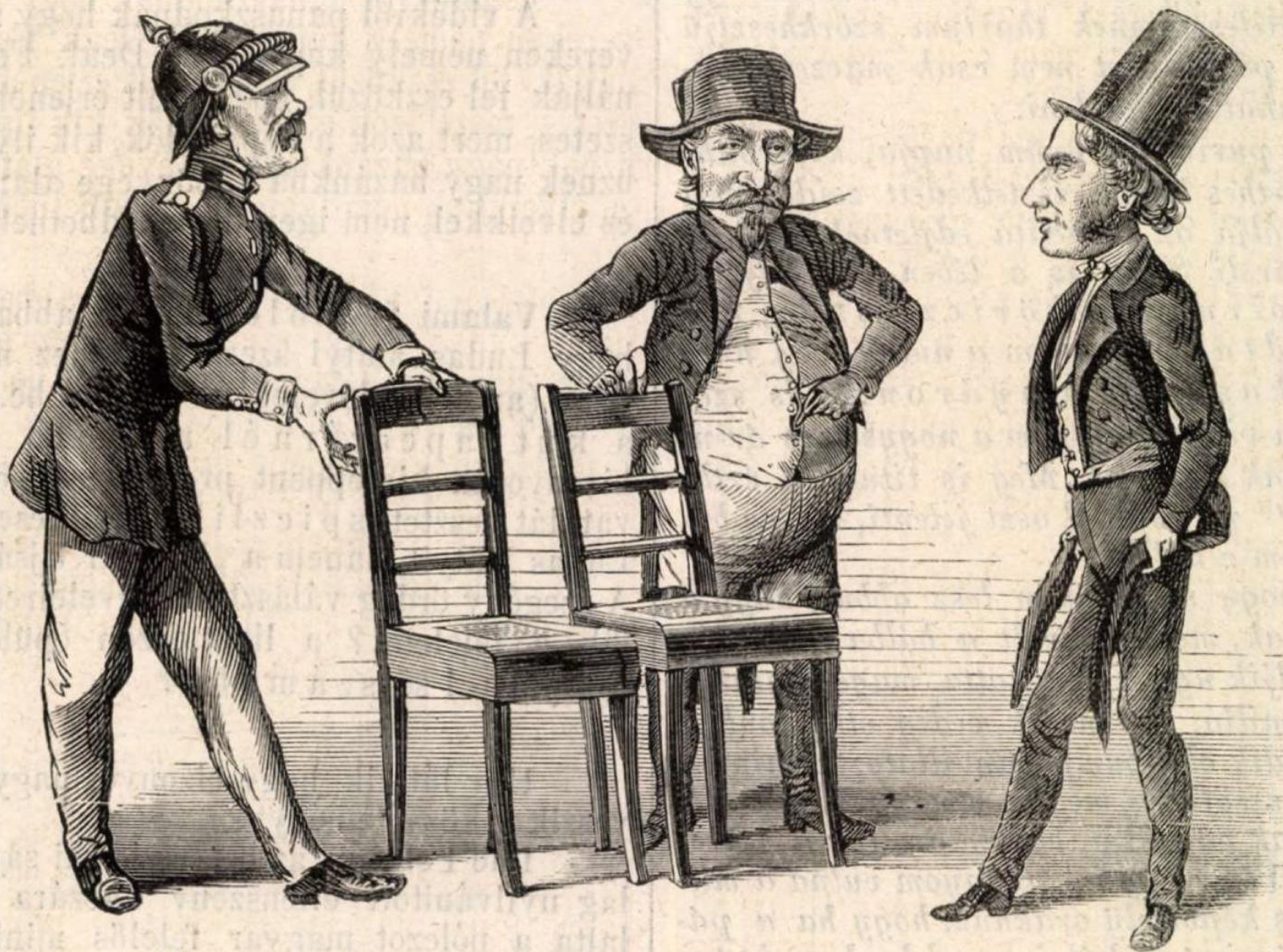
„Nem jó, — nálam van három miniszter" s azzal behuzza a kaszszát,

vagy pedig a p i k é t b e n, midőn igy kezd számolni a játékos: a blatt 5, — itt a miniszterium ... annyi mint 19, és igy tovább.

A hármas szövetség.

(Két képletben.)

I.

Napoleon : Ha ugy tetszik önnek uram! foglaljon helyet nálunk.

Beust : Köszönöm, nem akarom önöket kiszoritani, — hárman pedig nem férünk el két széken.

Bismárk : Ej de hogy nem uram? csak tessék ide ülni a középre.

Beust : No uraim! valóban kiváncsivá tesznek önök! hogyan férünk el?

II.

Napoleon és Bismárk : Hát igy ni.

A juhász és a nyája.

Juhász: A melyik birka át birja ugrani ezt a botot, arra bizvást számithat gazdám, hogy a nyirés előtti nagy u s z t a t á s t... is kiállja.

Lengyel szózat Varsóból.

(Ajánlva annak a bizonyos Szentkirályosdi Mauricziusnak, kinek emlék-oszlopára Varsóban pénzt gyüjtenek a lengyelek.)

Nincs még veszve Lengyelország!
Él az isten... megsegit,
E reménység tartja még fenn
A lengyelnép ezreit.

Vérzik bár a seb szivünkön,
... Hajh!.. régóta vérzik az...
De begyógyul majd az a seb
S győzni fog még az igaz.

Doktorságban a kijártás,
Jól tudhatná hogy a seb...
Kiméletlen érintésre —
Sokkal sajgóbb mérgesebb.

Oh ne bántsd hát sebeinket
Nagy nemzetnek kis fia!
A beteg vérző kebelnek
Istenben kell biznia.

Nincs még veszve Lengyelország —
Édes Mórom! hidd el azt;
Felette egy szabad szellem!
A honszerelem viraszt.

Lignovicz Jankó.

Százezer forint vagy semmi.

(Olyan jurátusi kalandos történet, mely kidobással is végződhetett volna.)

(Irta Kaparki Jónás.)

Élt Pesten, — talán még most is él, ha meg nem halt, — egy vasárus, ki azon gyönyörüséges három tulajdonnal birt, hogy 1-ör dusgazdag, 2 or rettentő fösvény, 3-szor pedig, igen igen kedves s egyetlen szép leánykája volt...

Mindezen irigylendő tulajdonságok mellett is Kipekapa Márton uramat, — becsületes nevén igy nevezték a városban, — senki sem süvegelte meg, és pedig azért nem, mivel a világon senkivel teljes életében jót nem tett, rút fösvénysége miatt házából a vendégszeretet egészen ki volt küszöbölve, s igy a kedves és szeretetre méltó Leokádia, mint valami napra forgó, a nélkül nőtt fel, hogy a vasáros inasokon kivül, csak egyetlen egy jurátussal is beszélt volna valaha.

Egy napon a hirneves Pilvax kávéházban vagy 10 jurátus épen arról elmélkede, hogy miképen lehetne Kipekapa Leokádia közelébe jutni? Egyik czimbora azt állitá, hogy ez merő lehetetlenség, — és igy a szegény Leokádia, fájdalom! — szépsége és gazdagsága mellett sem fog férjhez mehetni soha, mivel fukar apja minden fiatal ember orra előtt bezárja az ajtót.

Én erősitém, hogy nem csak látogatást teszek Kipekapa Márton urnál, hanem még velük is ebédelek.

No persze, a fiuk hamarább elhitték, hogy Benedek megnyerhette volna a königräczi csatát, ha el nem vesztette volna, mint azt, hogy én állitásomat be is váltsam.

Végre is fogadásra került a dolog.

Másnap délben, épen midőn a nagy templom tornyában tizenkettőt kongott az óra, tisztességesen kicsiptem magamat a mint csak lehetett, s elszánt bátor léptekkel indultam nehéz feladatom végrehajtására.

Mig azonban Kipekapa Márton uram lakásaig sétálnék, elmondom édes atyámfiai, hogy abban az időben egy pesti jurátusnak miben állott tisztességes öltözete.

Állott pedig tisztességes öltözete akkor egy 7 czol magasságu czilinderből, (a nyolcz czolasok csak a forradalom után jöttek divatba) — fekete quekkerből, piros szegélyü fehér mellényből, mármarosi gyémánt gombokkal, fekete kravátli, — iszonyu hegyes apagyilkossal (fattermörderrel), — kinek óráját a zálogház be nem keblezte, az azt piros selyemzsinóron hordozta; (a kinek órája pedig németnyelv tanulás végett vala a zálogházban, az olyan a selyemzsinór végire egy régi két garasost köte s a pótolá a ketyegő veres hagyma helyét) — a feszes fekete nadrág struplija sárga szattyán bőrből készült, egy pár fényezett topán, a kézben egy vastag görbe nádbot, — s kész vala az akkori magyar gavallérok gavallérа... a pajkos jurátus.

Meg kell vallanom, minél inkább közeledtem Kipekapa uram házához, fogadásom szerencsés kivitele annál nehezebbnek tünt fel magam előtt is, — de retirálni nem lehetett, már csak azért sem, mert észre vettem, hogy a czimborák leskelődnek utánnam.

Szilárd léptekkel léptem tehát be Kipekapa uram házába, s egy vigyorgó vén szolgáló — (itt meg kell emlitenem Kipekapa uram mentségére — hogy ő özvegy ember vala) — erélyes tiltakozása daczára is beállitottam a szobába, hol az én vasárusom kedves leánykája Leokádiával együtt asztalnál ült, és ha jól vettem ki... épen ebédelni kezdtek.

„Bocsánatot kérek, hogy megzavarom ezen tiszteletre méltó kis körnek méla csendjét — szóltam magam meghajtva — de egy igen sürgös ügyben ohajtottam volna igen tisztelt Kipekapa urral“...

„Az én volnék“ válaszolt — meg sem mozdulva ülőhelyéből a vasárus.

„Engedelmet kérek, hogy ily időben alkalmatlankodom, de egy oly fontos üzlet hajtott ide, mely önnek tiz ezer forintot, s igy nem megvetendő hasznot hozna.“

De már e szóra — tiz ezer forint! — felkelt székéről az én vasárosom, megemelité előttem üveggyöngyökkel kivart házi sapkáját, mosolygó arczczal közeledett felém s kezeit dörzsölgetve igy szólla :

„Óh kérem semmi alkalmatlanság... nálam az üzleti dolog az első, — e mellett háttérbe szorul minden, még az ebéd is.“

„Uram! de én, minthogy magam is meglehetősen éhes vagyok, ennélfogva majd csak ebéd után teszem tiszteletemet“ s távozni akartam; azonban a vasárus igazán vasmarokkal kapaszkodott karomba, nehogy elszalaszsza valahogy a tizezer forintot.

„Kérem uram! ha meg nem veti szegény ebédünket, igen szivesen megosztjuk azt önnel, bár vendégre nem számolánk, — de azért ugy gondolom, lesz mit ennünk hármunknak is“ e marasztaló szavakkal tuszakolt le a szives házigazda asztalához — a szemérmes Leokádiával épen szemközt mutatva helyet.

Minthogy pedig tudom, hogy Ludas Matyinak nő előfizetői és olvasói is vannak számosan, azoknak kedvéért elmondom, hogy mi volt az ebéd ? — Ettünk :

gombalevest, —

garnirozott (magyarul mondva körülteremtettézett) marhahust sóska mástással,

áttört borsó czuspajszt kirántott borju lábbal,

riskása kókot, és

egy libaczombot krumpli- és zellersalátával, és ittunk rá friss kutvizet, és a vasárussal ketten egy meszely asztali borocskát. Ezután következett volna a fekete kávé . . .

Már az ebéd alatt faggatott Kipekapa uram, üzleti tervem előadására, azonban volt annyi eszem, hogy mig meg nem ebédeltem, ugy folytattam a társalgást hol a vasárussal, hol a szende Leokádiával, hogy az üzleti tárgy egészszen mellőztetett; de midőn ebéd vége után Ledokádia távozott az asztaltól, — gondolom hogy a fekete kávét maga készittse el — az én vasárusom komolyon követelvén hogy adjam elő az üzleti titkot, miből oly hasznos nyereségre számithat, — nem lehetett tovább halogatnom, ki kelle a tervvel rukkolnom.

„Uram! igen tisztelt vasárus ur! én azt hallottam s az egész városban beszélik, hogy ön szeretett egyetlen egy leányával, a bájos Leokádia kisasszonyka kezével százezer forint nászhozományt szándékozik adni; én ezennel kijelentem ön előtt, hogy Leokádia nagysámat kilenczvenezer forint hozománynyal is elveszem, — s ekép önnek tizezer forint tiszta nyereménye marad, — nemde uram?"

Az utóbbi szavaknál már azt néztem, merre van közelebb az ajtó, mert Kipekapa arcza majd zöld, majd fehér, majd meg piros lett . . . fekete sárga érzelmei daczára ekép váltogatván a nemzeti szint; — láttam a készülő vihart, de mire a legutolsó szót kimondtam, akkora már a kilincset fogtam, és egy pillanat alatt kitettem magamat az ajtón, szerencsémre még elég jókor, hogy azon székkel, melyen ültem — érintkezésbe nem jött a hátam, mert hogy az a szék utánnam dobatott, onnan gyanitom, mivel akkorát csattant az ajtón, mint mikor a menykő le szokott ütni.

Két ugrással lent voltam a lépcsőn, még is kivehetém Kipekapa vasárus urnak ezen megtisztelő szavait, miket hozzám bucsuzóképen intéze:

„gazember! megetted az ebédemet semmiért," — de e hizelgés nekem épen ugy esett akkor, egy kalandra termett jurátusnak, mintha azt mondta volna a vén zsugori:

„kedves egésségére kivánom uram öcsémnek az ebédet."

Két képviselő beszélgetése.

No János! tudod-e már, hogy miért szavaztál?

„Tudom hát, vagy esztergomi adminisztrátor leszek vagy gödöllői praefektus.

(három nappal később)

No Jancsi! nem leszel már esztergomi adminisztrátor, mert oda Forgács van kinevezve.

„Nem baj a — ott van számomra a gödöllői praefektusság."

(három nappal ismét később)

Jancsi pajtás! aligha elütöd a praefectusságot, mert a mint hallom, Ivánkát szemelték arra a méltóságra.

„Nem tesz semmit, ha onnan is kihagynak, ott lesz a honvédelmi főparancsnokság."

(három nappal ismét később)

János! bajosan leszel már az idén honvédelmi főparancsnok, mert a mint a szél fu, honvédelmi sereg sem lesz.

„Nem lesz? no hiszen jaj neked akkor majoritás! tüstént a minoritással tartok."

Kortesdal Szatmárról. *)

Bár nehezen, ám de még is
 Kivivtuk hát az alkotmányt,
Válaszszunk most magunk közül
 Tiszta ép lelkü alispánt.
Ki a jog és törvény ellen nem vétett,
 A ki velünk mindenkor egyet értett.

Ki a gyászos évek alatt
 Alkotmányunk hü őre volt,
Kinek multja arany tiszta . . .
 Kinek nevén nincs semmi folt.
Kinek keble merő hazaszeretet,
 A ki velünk együtt türt és szenvedett.

A ki bálványnak nem hódolt,
 Nem csalta meg a nemzetet;
Zsarnokoknak ön érdekből
 Nem csókolt és nem nyalt kezet.
Ki, ha ugy kell, inkább lép a vérpadra:
 Mint imádott szép hazáját eladja.

Ki a tüzpróbát ki állta,
 A jutalom azé légyen;
Egyet értve kiáltsuk hát —
 Domahidy soká éljen.
A ki oly hiven szolgálta a hazát,
 Megérdemli az, az érdem koronát.

Az igazügy kortese.

Kortes adoma.

Kérdezvén egy bizonyos uri ember, egyik belvárosi választó polgártól, hogy a polgármesteri két jelölt közül melyikre adja szavazatát, igy szolla a kérdezett:

„Én Vidacsot soha se láttam, csak a hiréből ismerem. Szentkirályit pedig testestől lelkestől igen jól ismerem, azért is azt mondom hogy: éljen Vidacs!"

Miért van az, hogy Török a király-utczai gyógyszerész legnagyobb kortese Szentkirályinak?

Mert a doktor és patikás . . .
Kölcsön támogatja egymást.

Azonban a tisztelt patikás urnak számtalan növesztő szerei daczára sem sikerült mindekkorig pártját megnöveszteni a Terézvárosban.

Frohner ur a vadászkürt és Fróhner szálloda érdemes bérlője ott a nájgebáj mellett, aligha magyar ember,..a magyar ember szavát szokta tartani; fájdalom! hogy ezt Frohner urról nem mondhatjuk el, mivel a lipótvárosi Vidacspártnak értekezleti helyül átengedett termét akkor tagadta vissza az illetőktől, midőn már az értekezletre hivó plakátok két napon keresztül ki valának ragasztva. Nem kutatjuk minő érdekből tette ezt Frohner ur, valamint azt sem, hogy miért adta ugyanazon estve termét az ellenpártnak át? csak figyelmeztetni akartuk Frohner urat, hogy szállodáiban, különösen a vadászkürtben sok olyan képviselő szállásol ám, ki Frohner urnak ezen helytelen tettét aligha fogja helyeselni.

---

*) Kortesdalokat, mint a melyek hiven visszatükrözik a nép érzelmeit azon jelöltjei iránt, kikben bizalmat helyez, bármely vidékről szivesen fogad *a szerkesztő.*

Tekintetes nemes nemzetes és vitézlő

Domonyi Döbrögi Habakuk ur

szóllok az urhoz.

Hallja édes Domonyi ur!
Kedvem szottyant énekelni,
Mivel önnek hősi tette . . .
S büszke gőgje — megérdemli.

Ön uram! egy nagy hazafi!
Méltó rá, — hogy felköszöntöm, —
Kuriáján egy kis király!
Párja nincs a Galgavölgyön.

Mert ki merné ez időben —
Elkövetni azt a tettet . . .
Mely valóban meggyalázza
A testvéri szeretetet?

Ki venné most ujra elő . . .
Azt a gyülölt régi d e r e s t?
Polgártárs! az ily Döbrögit
Csak a Galgavölgyén keresd.

Azt kérditek, — hogy ez urnak
Mi légyen a hősi tette?
S magát a Döbrögi névre
Mivel érdemesitette?

Hát az, hogy három béresét, . . . —
— Ilyen meg amolyan adta! —
Nehány korty lőreborért a
Tiz körméről lekapatta.

Ráadásul bérüket is
Elhuzá a szegényeknek,
Nagyuri fitymával mondván:
„Most panaszra elmehettek : . .

Hogy ha tetsztk Poncziushoz,
Ponczíustól Pilátushoz, —
Pilátustól egyenest a
Magyar miniszteriumhoz.“

Most tehát mi Döbrögi ur!
Azt kérdezzük egyelőre . . .
Hogy az ily durva eljárás
Müvelt emberhez illő-e?

Avagy bizony azt hiszi ön!
Arra való a l k o t m á n y u n k?
Hogy a j o g e g y e n l ő s é g e t...
Testvérek farára hányjuk?

Vagy a s z a b a d s á g b a n is van
Némely uraságnak for-ja?
Hogy a szegény embert kénye
Kedve szerint eltiporja...?

Tudja-e mit Döbrögi ur?
Az ily nagyurias tempó . . .
Kimehetne már módiból, —
Mert az nem e korba való.

Nem ad erre jogot önnek, . . .
Még a „t a n á c s o s“ czime sem;
Adunk hát egy jó tanácsot . .
Ha megengedi kegyesen?

Csináltasson minél előbb
A d e r e s b ő l egy k o p o r s ó t,
Irassa rá : „k i i t t n y u g s z i k. . .
A z u t o l s ó D ö b r ö g i v o l t.“

Kukoricza Jancsi
g a l g a v ö l g y i f ü z f a p o é t a

Ludas Matyi gyorspostája.

Tisteletes tudós
Kántorok! rektorok!
Csimpojás poéták!
És porókátorok!
Kiknek Ludas Matyi
Tisteletképen jár,
Valami munkácska . .
Versecske, prózácska
Bizon elkelne már.
Azst izeni tőlem . . .
Tehát a serkestő!
A ki munkatársa —
Igérkezett lenni,
A munkát hadd lássa . .
Tessik beküldeni.

A dabasi rektornak:
Azt halljuk Dabason van egy tréfás K o n t r a!
Egy pár viczczet küldjön hozzánk hát reportra.

Fajankónak:
Köszönettel vettük a becses küldeményt.
Különben is önhöz kötének ám mi reményt.

Tillinkósinak Egerbe:
Az igazi humor, jól mondja ön ritka:
Nem rejt magában ezt „a policzáj titka.“

„**Piros vagy a fehér**“ czimü vers — igen nyers s egy piczulit sem ér.

„**Megy a zsandár**“ hadd menjen, nem hivjuk vissza.

Karakán Marczinak Debreczenbe: Marczi szógám! nem tudjuk, hogy minő számok hiányzanak?

A kiadó-hivatal sürgönye.

Tisztelt előfizetőinket figyelmeztetjük, hogy ha Ludas Matyi valamelyik számát esetlegesen meg nem kapnák, a postai költség kimélése tekintetéből nyiltlevélben sziveskedjenek azt reclamalni ráirva a levélre, **reclamatió** (felszólamlás) mivel az ily nyiltlevelek dijmentesek. Egyszersmind kérjük a czimszalagon lévő **sorszámot** is könnyebb expediálás végett velünk tudatni.

A kiadó-hivatal.

Rajzoló **Stuhlmüller.**] Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** [Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utcza 18. sz.